

Иван Вазов
Въз Кадиин връх

Не е поезия това, да се възхищаваш от природата и да зяпаш в
мъртвите канари.

Един български критик

Не, има, брате мили, поезия висока
и в чудната природа; да, тя е там навред:
в гората и в полето, в мълната на потока,
и в пиленцето пойно, и в благовонний цвет;

във облаците леки, в летежа на орлите,
във блясъка на лазура, и в тия планини,
грамади исполински, творенья страховити,
издигнати до бога, вцъвърстени вълни;

и в техний мир дълбоки и езера кристални,
що дремят в небесата; в широкий небосклон,
в стихийното диханье и сили колосални
на тоя мир гранитен, до божий близко трон.

И ти, омаян, слисан, пред гледка безконечна,
обръщаш се на арфа, на песен, на крила...
О, има поезия във таз природа вечна...
Нали тъй, рилски орли? Нали, о, Мусала?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4319>]